

[Ole Vig Jensen.]

gens opgaver, at få afklaret voksenundervisningens indhold, dens metoder og midler, og det er naturligvis med tanke på at få placeret voksenundervisningen i helheden og for på dette grundlag — og det er jeg glad for at ministeren siger — at få udformet et handlings- eller udviklingsprogram. Der er antydning af nødvendigheden af en udvidelse af undervisningsbegrebet; det er jeg enig i, og jeg har omtalt det som noget værdifuldt. Men jeg tror, at skal det lykkes, bliver undervisningsministeriet nødt til at gå ind i et nærmere samarbejde med både socialministeriet og kulturministeriet, sådan at det lykkes os at hjælpe de mennesker, som almindeligvis kaldes for de tabte i samfundet.

Men alle disse ting er ikke nærmere konkretiseret. Imidlertid synes jeg, der er gjort en begyndelse, og ministeren har nævnt det ønskelige i, at det påbegyndte arbejde fortsættes. Den arbejdsgruppe, som også er omtalt her af ministeren — jeg har også gjort det — og som har stået for forberedelserne, kunne man forestille sig at vi gav den opgave at konkretisere alle disse tanker, som her er fremført. Men jeg vil nok mene, at gruppen bør udvides, og jeg vil gerne sige, at fra Dansk Folkeoplysnings Samråds side tror jeg man vil være interesseret i at være med. Men jeg mener også, at arbejdsmarkedets parter burde være med, og at det netop her også var nødvendigt, at vi tog hensyn til arbejdsministeriets, socialministeriets og kulturministeriets interesser i denne sag. Det skulle altså være en virkelig tværgående arbejdsgruppe med den opgave at omforme ideerne fra Tokyo til et princip- eller handlingsprogram, som ministeren siger, som så kunne forelægges først ministeren og vel siden sektorrådet og uddannelsesrådet.

I den forbindelse var det værdifuldt også at nævne, at de strømninger og ideer, som vi får udefra, skal vi have nogen til at følge, og dem skal vi have nogen til at omsætte til danske forhold. Det er en afgjort mangel i dag. I de konferencer, som jeg har haft lej-

lighed til at deltage i i den sidste tid om dette emne, er det sagt klart af alle voksenundervisningens folk, at de har svært ved at få det materiale, som på andre sprog udformes og sendes til de respektive lande. Jeg tror for øvrigt, det er et problem, der ikke bare knytter sig til undervisningsministeriet, men i det hele taget er til stede, men de strømninger og ideer, der kommer udefra, har vi godt af at drage med ind i vort arbejde.

Så er der ét område, hvor jeg må sige at ministeren vel direkte har skuffet mig; det er med hensyn til uddannelsen af voksenundervisere og voksenpædagogisk forskning. Her blev der ikke afklaret meget, måske snarere tværtimod. Det er efter min opfattelse et meget påtrængende problem, og vi må finde en snarlig løsning på det. Så længe vi her i landet kun har en brugbar praksis, der ikke er underbygget af hverken teori, forskningsresultater eller forsøgsvirksomhed, tror jeg ikke, der kan ske nogen virkelig fornyelse af voksenundervisningen. Det vil være vanskeligt at udnytte de muligheder, der er i denne undervisningsform, som ministeren ellers karakteriserede så udmærket ved at sige, at voksenundervisningen har særlige muligheder for at udgøre det dynamiske element i uddannelsessystemet — jeg hæftede mig navnlig ved denne stærke fremhævelse. Derfor tror jeg, det ville være lykkeligt, om vi kunne komme i gang med at få etableret dette center.

Ministeren og jeg har ved en anden lejlighed diskuteret den sag og var ikke særlig uenige. Ministeren fremhævede, at navnlig for voksenundervisningens vedkommende var der et godt grundlag, i og for sig et færdigudarbejdet forslag til etablering, og den tidligere minister, så vidt jeg husker, havde for øvrigt givet grønt lys for, at det skulle sættes i gang. Men så siger den nuværende minister, at der er nogle løse ender, og det vil jeg medgive ministeren: de løse ender var dem, der skulle knyttes ud til andre uddannelsesretninger på det pågældende universitet. Men nu fik jeg sendende fra